
Глава 1

Нагорода за те, за се...

Фу-ух! Мене звуть Естер. Я навчаюся в школі чаклунок у першому класі. І мені дісталася нагорода! Ще перед цим я відчула, що це буде особлива нічка. Актова зала моєї школи тріщала по швах. Килими вичищені, павуки розігнані, запалено всі свічки. Ми вдягнули свої найвишуканіші чорні сукні, а черевички врочисто виблискували. Позаду нас стояли наші матері та коти. Окрім мого, звісно. Мандрагор, як завжди, зробив по-своєму: він прослизнув повз мене й уместився на лавку.

– Естер, посунься трохи, – промуркотів він. – Ти зайняла все місце, хіба не бачиш?

– Цсс-ссс...

Наша директорка, пані Міра, оголошувала учениць-переможниць. Я схрестила пальці, аби вона нарешті промовила: «Вищу нагороду за те... або ж Вищу нагороду за се отримує... учениця Естер!» Але цього все ніяк не відбувалося. Наші викладачки аплодували черговій щасливиці, яка піднімалася на сцену, де їй вручали красивий диплом з пергаментного паперу, перев'язаного червоною стрічкою.

– Вищу нагороду за Перевтілення отримує... учениця Міранда!

О, вона точно не для мене. Звісно, у мене вийшло одного разу перетворитися на крука із шовковистим пір'ям. Але хай йому біс, я мала чотири лапи!

– Вища нагорода за Чаклування дістається... учениці Брюж!

Ах, я могла б виграти цю нагороду, адже я так обожаю магічні формули! Вони як нав'язлива пісенька, головне – не плутати слова. Але Брюж тут не здолати. Вона увесь час працює. Навіть удень Брюж щось повторює в кутку своєї спальні!

Нагорода за Зілля. Нагорода за Історію чаклування. Нагорода за Астрологію... Їх так багато, але жодної для мене.

Спіймавши суворий погляд Мандрагора, я передумала обертатися до матусі. Адже чудово знала, що вона мені скаже: «Коли я була такою як ти, то забирала всі нагороди!». На цей випадок у мене була вже готова відповідь: «Ти – це ти, а я – це я! У твій час усе було в тисячу разів легше! Половину заклять, які ми зараз учимо, не було тоді ще вигадано». Ми навіть могли посваритися. Тож усе-таки краще не обертатися.

У мене зажевіла надія, коли пані Міра оголосила:

– Нагороду за Взаємодопомогу та Товарииськість отримує...

Проте вона додала:

– ... учениця Люся!

Моя подруга зірвалася з місця.

– Це я! – вигукнула вона, підлетіла до трибуни директорки й умостилась на неї.

Люся була настільки маленькою, що для того, аби літати під місячним сяйвом, їй вистачало всього однієї краплинки жаб'ячої мазі на шиї. Для когось із моїм розміром такої мазі знадобилося б цілі літри. Два так точно. Я це знаю, бо вже спробувала однієї ночі. Тоді я захотіла полетіти на самісіньку верхівку башти пані Міри. Звідтіля часто виривалися чудернацькі різнокольорові хмаринки диму, а мені дуже кортіло довідатися чому. Що вона там готувала? Невідоме чарівне зіллячко? Я легко злетіла, та без проблем дісталася місця, але мені важко далось приземлення на вузесенькому підвіконні. Пані Міра почула